

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

Modelářský kroužek ve školní dílně

ročník X, číslo 4

duben 2002

cena 5 Kč

ANKETA ANKETA

Seznámení
s novými učiteli

**ZE ŽIVOTA
ŠKOLY**

KŘÍŽOVKA

**NEJ
z redakční
rady**

**Třetáci o
knížkách a
knihovně**

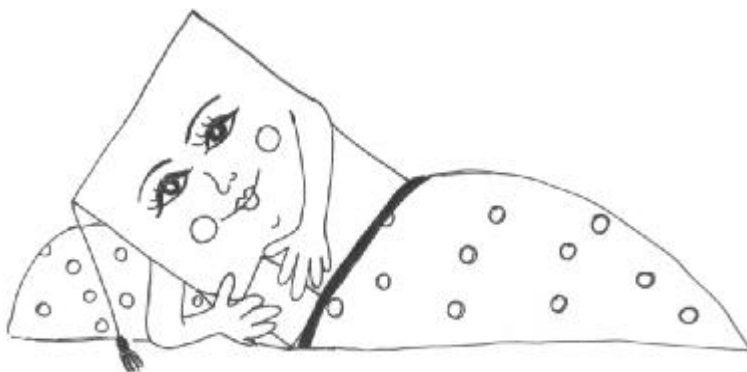
Milí čtenáři časopisu MALÍČEK,

redakční rada dala hlavy dohromady, mladší žáci přispěli svými básničkami a pohádkami a vzniklo další bezvadné číslo. Jste rádi? My si myslíme, že ano. Můžete si přečíst spoustu zajímavých příhod, článků, básniček, rozhovorů a hlavně něco zajímavého o knihách. Kdo ví? Třeba si v něm najdete nějakou svou zábavu nebo koníček nebo to, co máte rádi! Malíček je krásné pozastavení nad každodenním shonem, dodá vám energii a třeba vám půjde potom všechno lépe. Doufáme, že se Vám při čtení roztáhnou tvářičky do krásného, veselého úsměvu.

Hodně zábavy a pěkné počtení Vám přeje
redakce časopisu Malíček

ANKETA ANKETA ANKETA

Když se řekne slovo učitel ve spojitosti s četbou, asi se většině z nás vybaví obrázek pilného čtenáře a přeplněného čtenářského deníku. A tak si myslím, že by některé z vás docela zajímalo, jak na tom byli někteří naši učitelé s četbou. Ne každý ležel v knížkách a hltal obsahy zažloutlých stránek. Položili jsme tedy našim učitelům pár otázek: Jaký čtenář jste byl(a) jako malý(á)? Změnil se nějak Váš vztah ke knihám? Kterou knížku byste chtěl(a) mít vedle sebe na nočním stolku? V některých odpovědích se učitelé docela shodli, ale to už si přečtete sami.

J. Žáková: Jako dítě školou povinné jsem nebyla pilným čtenářem. Přiznávám se, že číst mě nebavilo. Časem se můj postoj k literatuře a čtení změnil. Nyní moc ráda čtu. Mám ráda všechny žánry. Poslední přečtenou knihou je Pán prstenů I. A chystám se i na další díly. Knihou, kterou mám moc ráda a je v mé knihovně na čestném místě, je román od W. Styrona – Sophiina volba, který se zabývá problémem zla, viny a odpovědnosti.

L. Dubová: Četla jsem špatně snad až do páté třídy. Čtení knížek mě tudíž nebavilo. Horko těžko jsem přečetla povinnou školní četbu. Nejoblíbenější knížka, ke které se ráda vracím, je od Z. Frýbové – Robin. V současné době čtu ráda knížky od H. Pawlowské a M. Viewegha.

E. Martincová: Jako malé dítě jsem čtení a knížky vůbec neměla ráda. Možná, že to bylo proto, že mi ve škole říkali, že čtu jako když jede vozíček po hrbolaté cestě. Později u nás opravili cestu na pěknou silnici a konečně jsem četla pěkně a ráda. Především Cikánské pohádky od spisovatelky Voříškové. Jsou nádherné, dlouhé, plné překvapivých zvrátů, ale také tajemné či hrůzostrašné. Dnes čtu už téměř všechno, pouze sci-fi mě vůbec naláká. Asi toho o budoucnosti nechci moc vědět.

A. Jansová: Četla jsem hodně a ráda, chodila jsem do městské knihovny. Opakovaně jsem četla Foglarovky (Dobrodružství v Zemi nikoho, Devadesátka pokračuje, Přístav volá, ...), později knížky S. Rudolfa.

H. Šustrová: Na základní a střední škole jsem četla velmi mnoho (co mi přišlo pod ruku). Vedla jsem si svůj deníček (čtenářský), kam jsem zapisovala obsahy a malovala obrázky. Na střední škole jsem četla veškerou povinnou četbu a vedla si rozsáhlé deníky (český jazyk a ruský jazyk). Z tohoto deníku čerpali informace mnozí jiní. Na konkrétní nejoblíbenější knihu té doby si nepamatuji. Měla jsem ráda životopisy, dívčí romány a detektivky.

R. Kočí: Jako dítě jsem moc nečetl. Asi od dvanácti let jsem začal číst knihy, ale jenom encyklopedie a literaturu faktu. To mi vydrželo dodnes. V poslední době jsem začal číst knihy v angličtině. Mým oblíbeným spisovatelem je Michael Crichton a jeho kniha Člověk na konci. Michael Crichton je například autorem knih Chicago Hope nebo Jurský park.

J. Peňázová: Jako malá jsem četla velmi ráda, téměř pořád a téměř všechno. Vždy jsem měla radost z knížek pod stromečkem a nejvíce jsem se radovala z těch nejtlustších, protože jsem věděla, že mi vydrží aspoň chvíli. Na nočním stolku mi neleží žádná knížka, protože v posteli nečtu. Mám-li ale vybrat jednu nejoblíbenější knížku z dětství (nechtěli byste jich aspoň deset?) je to Helenina drůbež a děti jiných rodičů od J. Habbertona. Vy ji znáte v novém vydání pod názvem Hýta a Batul. Je zde krásně vylíčen život na americkém venkově na konci 19. století očima dvou bratrů – pětiletého Jeníka a tříletého Karlíka.

J. Linhartová: Dětskou literaturu jsem četla ráda. Kniha byla a doposud je mým oblíbeným dárkem. V současnosti považuji četbu především za příjemný odpočinek, formu relaxace a zdroj informací. Mojí oblíbenou oddechovou knihou je například Robin od Z. Frýbové nebo série knih J. Herriota o zvěrolékaři, který během své praxe prožívá řadu humorných příhod. Zajímají mě také psychologické příběhy. Naopak nevyhledávám science fiction.

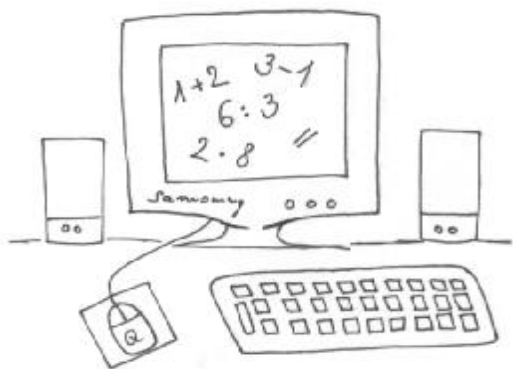
H. Janečková: Jako asi každé dítě jsem četla i já ráda pohádky a bylo mně tenkrát úplně jedno, zda jsou od Erbena, Němcové či bratří Grimmů. Musím přiznat, že povinná školní četba mě moc nebavila. Do knihovny jsem chodila docela ráda pro dívčí romány a hlavně poezii, ale nikdy jsem si nepůjčila literaturu z historie, válečnou a ani dobrodružnou. Často jsem si kupovala a jako dárek dostávala malé knížečky poezie, tzv. kolibříky, mám jich docela slušnou sbírku. V recitaci jsem dokonce mnohokrát úspěšně soutěžila. K vášnivým čtenářům jsem ale nikdy nepatřila a neumím ani přečíst knihu za jeden den. V současné době se zajímám výhradně o odbornou literaturu zaměřenou na přírodu. Vzhledem ke svému horšícímu se zraku nepředpokládám, že by se ze mě do budoucna stal knihomol. Neoblíbenější knihou jsou Verše psané na vodu – starojaponská pětiverší, kterou vřele doporučuji nejen všem zamilovaným. Z prózy je to O. Pavel – Smrt Krásných srdců.

P. Baťa: Jako malý jsem četl šíleně rád. A když už byla náhodou noc a rodiče mě odtrhli od knížky, popadl jsem baterku a četl v noci pod peřinou. Nyní už na to není tolik času, ale pokud se doma asi tak na hodinu vzdám na záchod, manželka ví, že tam čtu. Místo nejoblíbenější knihy z poslední doby zaujímá Jonathan Livingston Racek od R. Bacha.

Lenka Marhanová, Romana Severýnová, V. A, Katka Soudková, IX. B

Seznámení s novými učiteli

Pana učitele JANA ZAPLETALA vídáme na naší škole už druhým rokem. Loni tu byl pouze na záskok za paní učitelku Draštíkovou. Od

letošního školního roku učí v sedmé třídě matematiku a další žáci se s ním mohou setkat v počítačové učebně, kde vyučuje základy práce s počítačem a informatiku. Má neustále dobrou náladu a vždy každému ochotně pomůže. A co nám o sobě prozradil? To si můžete přečíst v následujícím rozhovoru.

Jak vzpomínáte na Vaši povinnou školní docházku?

Vzpomínám na ni dobře. Mám také hezké vzpomínky na základní školu a často se setkávám se svými kamarády ze škol.

Jaké bylo Vaše vysněné povolání v dětství?

Mé vysněné povolání bylo stát se učitelem. Vždy mě to k učitelství přitahovalo a to se mi také splnilo.

Jakou školu jste vystudoval a jaké učíte předměty?

Na základní školu jsem chodil na Školní náměstí, potom jsem vystudoval gymnázium v Pardubicích a Univerzitu v Hradci Králové. Učím hlavně matematiku a informatiku, protože počítače mě zajímají a matematika mě baví.

Co děláte ve volném čase?

Ve volném čase rád chodím do kina, jezdím na kole, plavu a chodím do přírody.

Jakou zemi byste nejraději navštívil a proč?

Asi Švédsko nebo nějakou severní zemi, protože jsem viděl spoustu filmů a fotografií ze severních zemí a velice mě zaujaly.

Jakým jazykem byste se domluvil v zahraničí?

Domluvil bych se velmi dobře anglicky a částečně německy.

Jakou posloucháte hudbu?

Nejoblíbenější interpret je Mike Oldfield a rád také poslouchám písničky z rádia, například U2. Poslouchám i spoustu jiných písní, nejen ty nejoblíbenější.

Co Vás nejvíce zaujme v televizi?

Nejraději se dívám na hezké filmy, ale nepohrdnu ani poučným dokumentem. Ale naopak nemám rád soutěžní pořady. Nejraději však chodím do kina.

Jaké jídlo je pro Vás nejchutnější?

Ze sladkých jídel mám moc rád buchtičky se šodó a také mám moc rád italskou kuchyni, např. těstoviny.

Máte nějakou svou oblíbenou knížku? A jakou?

Rád si přečtu detektivky od Dicka Francise, ale v poslední době nemám na čtení moc času.

Máte nějaký zlozvyk, kterého byste se rád zbavil?

Zlozvyků mám hodně, ale vzpomenu si jen na to, že jako dítě jsem velice rád telefonoval, ale to už mě jakžtakž přešlo.

Jak se Vám učí na naší škole? Co byste rád vylepšil?

Na této škole se mi učí velice dobře. Každé ráno se těším do práce. A kdybych měl něco vylepšit na této škole, tak by to byla počítačová učebna. Potřebovala by víc počítačů. Jinak se mi tu líbí.

A. Tichá a R. Paulusová, VIII. B

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Jeden neobyčejný školní den

Je páteční únorové ráno. Pro mnohé začíná den jako každý jiný, ale pro naši třídu je přece jen trochu jiný. Máme totiž projektový den nazvaný Zdravá výživa.

Hned na dveřích do třídy nás upoutá citát "Nežijeme proto, abychom jedli, ale jíme proto, abychom žili." Za chvíli už ale přicházejí paní učitelky a my rozdělení do skupinek usedáme do lavic. Po milém uvítání už následují scénky, které jsme si měli dopředu připravit. Všechny souvisejí s vážným

pojmem zdraví, ale i přesto se hodně nasmějeme. Dále si vysvětlujeme, co vše se skrývá pod pojmem zdraví. Také se dozvídáme, do jakých skupin se dělí potraviny, které jíme, a jaké jídlo bychom měli omezit. V další části vyrábíme plakát s obrázky lázeňských měst, kde se vyrábějí minerální vody. Na řadu přichází humor. Tedy vtipy, které pro nás připravily paní učitelky. Všechny souvisejí s jídlem. Také se dozvídáme, jaký hrníček mají v oblibě naši spolužáci. Sešla se jich tu celá řada. Ukázali jsme si i nejstarší a nejzajímavější kuchařky. Ta úplně nejstarší byla z 19. století a patřila naší paní učitelce. Na závěr celého projektu jsme si zahráli na spisovatele a

zamysleli jsme se nad tím "Jak uvařit sami sebe". Vzniklo mnoho krásných děl. Celý projekt se nám vydařil a určitě si z něj každý odnesl něco nového.

A na závěr pár rad o tom, jak pečovat o svůj vzhled:

Vlasům a nehtům prospívají bílkoviny a vitamíny A a C. Naleznete je v celozrnných výrobcích, přírodní rýži, luštěninách, vejci, lososu, grapefruitech a čekance. Vitamín C zase pomůže dásním a zubům. Ukryvá se například v kiwi, citrusech, paprice a šípku. Chcete-li mít krásnou pleť, potřebujete vitamíny A a B6, které jsou v celozrnných ovesných produktech a v karotce. Na dobré nervy zkuste vitamín B1, draslík, železo a vápník. Tyto prvky jsou obsaženy v tresce, platýzi, lososu, hovězím mase, játrech, celeru, banánech, sýru, drůbeži a houbách.

Jana Machová, VIII. B

JAK UVAŘIT SAMI SEBE

POMŮCKY: 1kg tuku, 5kg rozumu, špetka soli a cukru, 2kg mouky a 3kg kamarádství, 10 lžic krásy, 3kg sebedůvěry

PRACOVNÍ POSTUP: Tuk, kamarádství a sebedůvěru zamícháme a vložíme do lednice - vznikla poleva. Z mouky, rozumu, soli a cukru vytvoříme piškot, který upečeme v troubě na 200° C teploty. Celý dort pak ozdobíme 10 lžicemi krásy. Vznikl nám Kamčín dort.

Dětská scéna 2002

Je sobotní odpoledne, a přesto jsem ve škole. Ptáte se, co tam dělám? Odpověď je jednoduchá. V naší škole se koná přehlídka divadelních souborů a já jsem jedna z účinkujících. Spolu se spolužáky z 8.B představíme ukázkou hry Královna Koloběžka I.

Přestože vystoupíme až za několik hodin, máme napilno. Tréma je zatím v nedohlednu a my zkoušíme ve školní knihovně. Za chvíli ale už začíná celá přehlídka a my zaujímáme místa diváků. Nejprve vystupují naši deváťáci s ukázkou nazvanou Výtečníci. Po sklizeném potlesku sledujeme pověst o vodníkovi z tvorby základní umělecké školy. Na řadu přichází pohádka Konec čertů v Čechách, se kterou se představuje Dům dětí a mládeže. "Panebože," říkám si zabraná do hry Tom Sawyer, kterou hrají děti ze základní umělecké školy. Mé obavy přeruší holky. Už musíme jít. Pomalu na mě přichází paní Tréma. Převlékáme se a poté následuje zkouška v tělocvičně. Cestou do školní jídelny si přeříkávám svůj

text a slyším Anču. Je na tom podobně. Vstupujeme do jídelny a myslím, že tréma už dosedla téměř na každého. "Všichni to mají tak hezké," říkám ještě, ale to už se roztahuje opona. První na scénu jde Terča a my v zákulisí ji pozorně sledujeme. Zvládla to na jedničku. "Jéminkote, tak už přišla řada na mě," říkám si. Vstupuji na scénu a rázem před sebou vidím tolik lidí. "Co budu dělat, když to zkazím?" proběhne mi ještě v hlavě. Hned poté už ale říkám svůj text. Pomalu ze mě opadá tréma a vracím se do zákulisí. Další scéna už je bez trémy, i když improvizace je na místě. Naše ukázka pomalu končí a my se ukláníme před diváky. Pak už si všichni sdělujeme své dojmy. Jéjda, a to jich teda je. Teď už se smějeme. Zvládli jsme to. Jen se rychle převléci, abychom stihli sedmáky a jejich hru Splnění sen. Opět se ocitám v křesle diváka. I toto vystoupení se velmi povedlo.

Už se pomalu stmívá a já vzpomínám na celý den. Určitě byl krásný a těším na další Dětskou scénu. No a vy, co jste se letos nebyli podívat, určitě přijďte za rok. Stojí to za to!

J. Machová, VIII. B

Cestovali jsme časem aneb projektový den VI. B

Už jste někdy snili o tom, že byste se chtěli třeba podívat do minulosti, zastavit současnost nebo navštívit budoucnost? Do minulosti – abyste se podívali, jak jste žili dřív; zamyslet se nad současností – abyste mohli vylepšovat nebo napravovat své skutky; a do budoucnosti – je přece zajímavé vědět, jak budete vypadat, jak se budete chovat, co budete dělat ve volném čase a kde budete pracovat a bydlet. A to byla jedna z činností, kterou jsme dělali na projektovém dni.

... Sestrojujeme si stroj času a vydáváme se na cestu. A kupodivu, funguje to! Je velice inspirativní nakouknout do budoucnosti. Potom bádáme po odpovědích na zajímavé otázky, které jsme dostali do skupinek. Do těch jsme se rozdělili pomocí jednoho dílku mozaiky, která dávala dohromady různé druhy hodin. Dále máme prostor představit své plakáty, na kterých je vyobrazeno, jak vypadalo např. oblečení, jídlo, technika, škola atd. před padesáti lety, jaká je současnost a jak bude vypadat za padesát let. Dopadlo to velice dobře. A nakonec to nejlepší – relaxace po obědě na příjemnou uklidňující hudbu. Představujeme si, že jsme na našem vysněném místě a pomalu se vznášíme vzhůru a už jsme u mraků a teď ve vesmíru a pomalinku se vracíme zpět. Teď už zbývá jen namalovat své místo na průsvitnou fólii a podělit se o své zážitky s kamarády.

Všichni jsme z projektového dne nadšeni a jsme rádi, že si na památku odnášíme krásné přáníčko o čase.

Martina Šípková, VI. B

Dávné Řecko

Asi každý zná Staré řecké báje a pověsti od Eduarda Petišky. Skrývá se v nich mnoho tajemství, dobrodružných příběhů, ale i moudra. Ale abych se přiznala, občas i já pracně lovím z hlavy jména bájných hrdinů a jejich úctyhodných činů, ale takoví páťáci by to na vás vše vychrlili třeba i o půlnoci. Abych vám to objasnila, nejednalo se o šprtání Starých řeckých bájí nazpaměť, ale třída V. B četla na pokračování právě tuto knihu a nechala se jí i nadále inspirovat. Po dočtení se ve skupinách malovalo. A co? Samozřejmě bájní hrdinové a mnoho dalších postav, však si nějakou jistě vybavíte. Ale zabývali se nejen malováním. O svých modelech, které výtvarně zpracovávali, napsali i básničku. No posuďte sami, jak se jim to povedlo.

Hérakles a Hydra

Hydra to je příšera z bažin,
říkáme jí jménem Jóžin.
Hérakles ji šípem zabil,
král se tomu strašně divil.
Černá krev z Hydry tekla,
odcestovala do sedmého pekla.
Podlý král ho neodměnil,
Hérakles se strašně zlobil.

Jiří Kapoun

Trojský kuň

Trojského koně kreslili jsme,
povedl se nám, to víme jistě.
Žlutohnědou barvu má,
je to velká kobyla.
Vojáci z něho lezou ven,
jeden spadl na kámen.
Dům jsme za ním postavili,
mraky nad ním nakreslili.

Lenka Kačmarská

Kyklop

Kyklop to je velký kluk,
zrovna v lese kácí buk.
Na zádech ho odnese,
dupe, vzdychá po lese.
Donese ho do chalupy,
oklepe sních, dupy, dupy.
Jedním okem prohlédne světnici,
připraví večeři a sedne k lavici.
Tahle jeho chalupa je divné stavení,
je totiž ve skále, kde voda pramení.
Pro Kyklopa domov je to,
bydlí tu stále - jaro, léto.

Jan Soudek

Chamtivý král

Midas, chamtivý král,
po zlatu přímo vlál.
Boha vína přemluvil,
ať na co sáhne, ve zlato se promění.
Bůh vína poznal, že král je chamtivý,
ale jeho přání splnil.
Potom o zrušení prosil.
Nakonec dostal oslí uši,
chtěl se zabít svojí kuší.

Tomáš Pavlík

vybrala Katka Soudková, IX. B

Hodina plná jara

Dnes se do školy opravdu moc těšíme, staneme se totiž opět po osmi letech prvňáčky. Sice jen na chvíli, ale to nevadí. Zní to kouzelně, že? Hupsnout z osmé třídy do první a zase zpět. Ale co bychom pro vás neudělali. Musíte být přeci informováni o tom, co se děje u nás ve škole.

Prvňáčci z obou tříd jsou rozděleni na polovinu. Mají totiž na programu jednohodinový projekt JARO s paní vychovatelkou Jindrou Žákovou. Spolu s částí I. B vcházíme do knihovny a pomalu se usazujeme na koberci. Paní učitelka začíná číst hádanku, která zahajuje projekt. Po chvíli si losujeme lístečky se slovy patřícími k jednotlivým ročním obdobím a předvádíme je pantomimou. Někdo se v tu ránu ocitá ve větru nebo na plovárně, jiný se stává ptáčetem, prutem nebo senem či vločkou. Také porovnáváme hry dětí na obrázku z knížky Josefa Lady Dětem se současností. Dále nám paní vychovatelka čte povídky z knížek. Rádi se zaposloucháme, ale už je tu další činnost. Na tu jsme sami zvědaví. Vyrábíme píšťalku, a aby se nám povedla, říkáme při tom kouzelnou básničku. Celou hodinu zakončí další hádanky, nad nimiž si potrápíme hlavičky.

A abyste na vlastní kůži poznali, že to ani prvňáčci neměli tak lehké, z hádanek, které dostali, jsme vám jich pár vybrali. Také jsme přidali kouzelné zaříkávadlo, které se vám určitě může hodit. Závěrem chceme veřejně pochválit všechny prvňáčky, protože se opravdu snažili a moc jim to šlo, ale bez paní vychovatelky bychom se nepoučily ani my a nezažily příjemné chvíle s mladšími kamarády.

Kouzelná říkanka

Otloukej se kozí pysku,
dám ti hrachu plnou misku,
nebudeš-li se otloukati,
budu na tě žalovati
císaři pánu,
on ti dá ránu,
až odletíš ke zlatému džbánu.

Hádanky:

Tahle holka modrooká, pořád sedá u potoka, když si nohy trochu smočí, sluníčko jí svítí do očí.

Padám z nebe, svítím. Objímám se s kvítím, nejsem hvězda, létavice, nejsem sama, je nás více.

Čtvero koní se tu honí, čtvero koní pod jabloní. První zelený, druhý červený, třetí zlatý, čtvrtý bílý. Zkuste hádat, lidé milí, co je to?

Sestra černá, bratr bílý – každý vládne světu chvíli.

Jana Machová a Veronika Šustrová, VIII. B

Šest dnů na Černé hoře

Pardubické boudy

Jeli jsme na Černou horu,
lanovkou nahoru a zase dolů.
Z lanovky jsme vystoupili
a velmi šťastni jsme byli.
Krakonoš nám asi přál,
proto jsme šli stále dál.
Sluníčko nás hřálo,
cesty bylo málo.
Když jsme došli k chatě,
sněhu bylo bohatě.

Na kufry jsme si počkali,
taky jsme se dočkali.
Druhý den jsme lyžovali,
puchýře jsme z toho měli.
Večer byla diskotéka,
pouštěli nám ploužáka.
Potom jsme šli spát,
Nebyl jsem však rád.

Míša Tichý, V. B

Vlek a sjezdovka

Vlek byl blízko chaty. Většina lyžovat uměla, ale našli se i tací, kteří na tom stáli prvně. Všichni se to nějak naučili, ale protože byly pod sjezdovkou boule, ne všichni zakončili jízdu, jak by si představovali. Na vleku byly tyče zakončené pomou. Bohužel i nasednout na pomu a dojet bez pádu na konec, byl pro některé problém. Spadnout z vleku za jízdy není žádná legrace, nejvíce se asi bojíte, aby ten, který jede za vámi, vám něco neudělal. Naštěstí vlek nebyl tak dlouhý, a tak jsme jízdu zdolali skvěle. Poslední den byl na sjezdovce velice zmrzlý sníh, na takovém sněhu se velice špatně lyžuje. Šťastí také bylo, že sjezdovka nebyla tak dlouhá jako jiné.

Přijel jsem na místo jako nezkušený lyžař, který stál na lyžích poprvé. Nebyl jsem však sám, a tak s pomocí paní učitelky jsem se naučil celkem dobře lyžovat.

Lukáš Kvapil, V.A

Do ZOO nejen za zvířátky

Je úterní odpoledne, škola skončila, děti se hrnou domů, ale my, IX. A a IX. B, vyrážíme směr Dvůr Králové. Netrvá to dlouho a autobus staví na parkovišti vedle ZOO. Řeknu vám, že se nikomu z vyhřátého autobusu nechce, ale celkem lákavý program čeká. Svižně se ubíráme ke vstupu. Nemyslete si, že se jdeme dívat pouze na zvířátka, máme tu totiž vážnější úkol.

Za pár okamžiků k nám přichází pán v tmavé bundě a vede nás dovnitř ZOO ke galerii. Vstupujeme do pěkné haly s obrovským lustrem, dřevěným obložením a schody do patra. Kdekdo by řekl, že jsme se ocitli ve

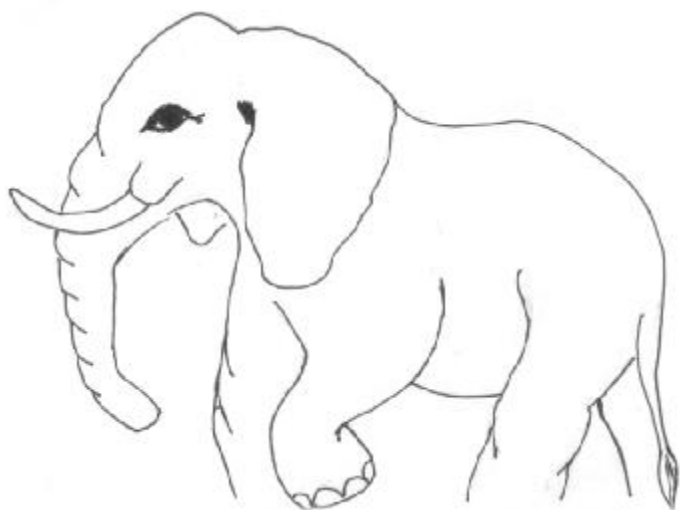
středověkém zámku, ale to už vcházíme do místnosti s obrazy Zdeňka Buriana, světově proslulého malíře. Ten se proslavil hlavně obrazy s dinosaury a ztvárněním vývoje Země. Zůstávám koukat a obdivně přikyvuji. Já, která denně dře hru na housle, aby kněčemu vypadala, si umím představit, kolik úsilí asi Burian vynaložil nejen na malbu, ale i na sehnání opravdových podkladů k práci. Když si představíme, že o dinosaurech víme několik desítek let a někdo je dokázal tak opravdově a s takovou přesností namalovat již v 50. letech, je to až neuvěřitelné. Ale teď dost úžasu, musím se věnovat výkladu, neboť z pána v tmavé bundě se vyklubal člověk, který o těchto obrazech a o zvířatech ví hodně, a tak bych nerada zmeškala různé zajímavosti. Tak třeba, že největším živočichem na světě nebyl dinosaurus, jak se někteří mylně domníváme, ale je obrovitá velryba plejtvák obrovský, který dorůstá až 33 metrů a váží kolem 163 tun. Také se dozvídám, že "vějíře", které měli někteří živočichové, sloužily jako akumulátor tepla, aby pak byli aktivní, nebo že veleještěři měli dvě řídicí centra, jedno v hlavě velikosti slepičího vejce a jedno na zádech, aby uřídili své velké tělo, které dorůstalo úctyhodných rozměrů. Výklad se mi opravdu líbí, a jak tak kolem sebe koukám, ostatním také. Je škoda, že už jsme galerii prohlédli, ale nevadí.

Dostáváme úkoly, které máme splnit v prostorách ZOO, a samozřejmě si můžeme prohlížet zvěř. Napřed ale plním úkoly, protože odpovědi týkající se výkladu by se mi mohly lehce vykourit z hlavy. Naštěstí ještě vím, že v prvních mořích žili trilobiti, láčkovci a korýši, že v druhohorách žili dinosauři a v dobách ledových zase mamuti a jeleni. Tak a teď se můžu plně věnovat hrochovi, který na mne z vody vystrkuje pouze pozadí, slonovi, papouškům a nádherným kočkovitým šelmám. Jen tak mimochodem, někteří místo aby se šli podívat na opice, se chovají jako ony a lezou po prolézačkách, naštěstí těch, kteří se v opicích zhlédli, není mnoho. Mě však zajímá, jak umí reagovat tygr a hyena. Stojím a najednou se rozeběhnu, tygr kouká a já nikde. Podruhé se ale nedá nachytat a běhá v kleci dokola stejně jako hyena. Ještě se jdu podívat na opice, legrační je, jak se rozplácávají o sklo, když se

zhoupnou na laně. Ale dost legrácek, musím zpět do galerie. Za správné odpovědi dostáváme časopis. Naposledy se rozhlížíme po obrazech, a protože nám zbývá chvíle času, jdeme se rozloučit se zvířecími kamarády a pak se vracíme domů.

Přestože jsem ZOO nedávno navštívila, určitě toho nelituji. No a co vy? Ještě budete otálet dlouho?

Lenka Stillerová, IX. B

Co se skrývá za lidskou tvář?

Máte rádi projektové dny? Pokud vás zajímá, jak dopadl jeden z mnoha právě u pátáků, pak neváhejte číst dál.

Konal se v učebně výtvarné výchovy a jmenoval se „**Co se skrývá za lidskou tvář.**“ Téma se může zdát docela náročné, ale naši šikovní žáci si s tím hravě poradili. Vyráběli masky z papírmaše. Potom je černobíle kolorovali. A nakonec si masku museli řádně prohlédnout, aby zjistili, jakou symbolizuje vlastnost. No, a když bylo vše rozhodnuté, tak se snažili vymyslet nějaké znaky oněch vlastností. A jak tohle všechno dopadlo? Jak si s tím pohráli? To už si musíte přečíst sami!

**M
a
s
k
y

p
r
o
m
i
o
u
v
a
j
í**

Jmenuji se Údiv. Skoro pořád se divím. Dřív jsem se moc nedivil, protože nebylo čemu. Ale teď je vše jinak. Lidé vynalézají spoustu věcí a já se musím všemu divit. Bývaly doby, kdy jsem skoro zanikl, ale potom se objevilo zase něco nového a já jsem se zase divil.

Jan Krys, V. B

Já jsem Smutek. Nemám rád, když je někdo veselý, protože já jsem pořád smutný. Právě proto nemám moc kamarádů. Ale občas nějakého potkám. Kamarádím jenom s maskami, které jsou smutné jako já. Když vidím, že se ostatní něčemu smějí, tak se rozbrečím, protože podle mě je to všechno smutné. Jsem prostě smutek a s tím se musím smířit.

Markéta Darsová, V. B

Jsem Smrt. Jsem černá jako ďábel a zlá jako kruťas. Jsem trošku bílá, aby mě lidé nepoznali, ale nebrání mně to v tom, abych kradla životy lidem i zvířím. Mí přátelé jsou hrobníci a starší lidé. Mí úhlavní nepřátelé jsou děti a lidé, kteří se nebojí smrti. Nerada nosím lidi do nebe. Přátelím se také s ďábly a čerty, ale ne s Bohem. Můj bratr je zlý Děchobral, který bere zlé děti, a já smrt si z nich беру dušičky. Jsem zvláštní, protože jsem náladová. Moje oblíbená nálada je smutek. Jsem závislá na svém bratranci životu.

Tomáš Pavlík, V. B

Jsem Lenost. Ráda ležím na své velké pohovce. Nerada běhám a sportuji, ale ráda se dívám na televizi. A také ráda jím. Mé nejoblíbenější jídlo je smažený sýr. Jendou jsem zkoušela běhat, ale nešlo mi to, tak jsem šla domů. Doma jsem si lehla na svou postel s kolečky a usnula. A od té doby, jak jsem si lehla, jsem nehybná, a proto pořád ležím u televize a nikam se nehnu.

Lék pro Pracovitost

Pracovitost si neví rady,
obchází všechny hrady.
Dámy, králové i dvořané
neví, jak umíchat byliny posvátné.
Teď si pracovitost vzpomněla,
že doma suroviny měla.

Podejte mi pomněnku a
mátu,
to neví ani hlava státu.
Pracovitost bude fit,
bude zase dobře žít.

Jan Hlavatý, V. B

Tereza Jarošová a Veronika Šustrová, VIII. B

Globální výchova a radosti a strasti třídy VIII. B

Asi tak úplně nerozumíte nadpisu. Já ani mí kamarádi jsme na tom nebyli jinak. Na semináři s tímto jménem jsme se však dozvěděli, že slovo globální znamená celosvětový. A tak jsme se zajímali o problémy, které

sužují celý svět. Jistě si umíte představit alespoň některé z nich. Je to například přelidnění, kácení deštných pralesů, vymírání některých druhů zvířat, ... A mohli bychom jich ještě jmenovat spoustu dalších. To jsme ještě netušili, že nás také jeden takový problém postihne. Vypukla epidemie střevní chřipky. Více jak polovina žáků zvracela a já jsem na tom nebyla jinak – bylo to nepříjemné. Tak se v obličeji nosila nejvíce zelená barva a nejčastější navštěvovanou místností byl záchod.

Doubračka

Ale teď už jen to příjemné! Každý den jsme si vylosovali téma a psali články do novin, ze kterých jsme vždy večer četli. Ale luštit písmo některých kamarádů nebylo lehké. Dalším milým zpestřením večera byly živé televizní noviny, u kterých jsme se vždy moc nasmáli. Mně osobně se líbilo všechno. Nejvíce jsem se jako asi všichni těšila na horolezeckou stěnu a bazén. V bazéně to byla legrace, ale na stěně to bylo něco jiného. Bylo mi trochu líto, že jsem si nevzala lepší boty. Ty, co jsem měla, mi totiž lézt nedovolily. Také bylo super být architektkou i golfistkou při velkých bojích o první tři místa. Tato hra mi moc vyhovovala, protože se nesmělo běhat. Běh totiž není mou silnou stránkou. Vyzkoušeli jsme si těžký život v afrických vesnicích. Musím uznat – nemají to tam lehké. Naše vesnice vymřela na podvýživu. Nikdo by to sice do mě neřekl, ale pravidla jsou neúprosná, a tak jsme museli společně s další vesnicí hru zakončit. Ale nesmím vám prozradit vše. Snad ještě jedno! Určitě se tam moc těšte. Pokoje i program jsou super!

Veronika Šustrová, VIII. B

Klub mladých debružárů

Vítáme vás u dalších Debružárů. Minule jsme vyráběli plovoucí svíčku, ale dnes to bude o hodně tajemnější. Čeká na vás totiž

TAJEMNÁ ZPRÁVA! Připravte se, soustředte se – začínáme.

materiál: párátko, papír, ocet nebo citrónová šťáva, svíčka

Pozor – tajná zpráva!

Nejdůležitější na našem úkolu je neviditelný inkoust, který získáme jednoduše z octa nebo citrónové šťávy. Zprávu pište na papír zaobleným koncem párátko tak, abyste nepoškodili papír. To však není vše, papír přiložte k hořící svíčce, ale pozor, abyste nepodpálili byt. Písmo se bude postupně objevovat.

Ale jak bude zbarvené? No to je váš nynější úkol. Odpovědi házejte do Školní vrby. S trochou štěstí získáte příští zajímavé číslo Malíčku zcela zdarma. Nashledanou se teší

Kamila Emrová, Tereza Jarošová, VIII. B

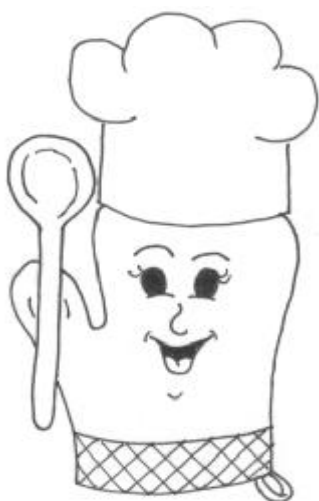
Byli jako my...

Čas se sice nedá zastavit, ale můžete ho zpomalit. Hledáte článek nebo časopis, při kterém by zmizelo pípání mobilů a jiných nepříjemných zvuků? Relaxace, to je ono. Pokud jste si ještě nikdy nepřečetli rubriku Byli jako my, máte příležitost vše napravit. Tentokrát se budeme smát na konto paní učitelky PETRY FEJFARKOVÉ z prvního stupně. A pokud nemáte nic proti tomu, můžeme začít.

Ve čtvrtém ročníku střední školy jsem zažila docela dobrodružnou příhodu. Jednou odpoledne jsme po vyučování s kamarádkami nacvičovaly taneček. Když jsme ale chtěly odejít, škola byla zamčená. Paní vrátná, která nám měla odemknout, šla na obchůzku školy. Byla to poněkud starší paní, takže jsme se smířily s tím, že tam budeme tvrdnout aspoň hodinu. Našly jsme ale jiné řešení. Vyskočily jsme oknem. Bohužel se to neobešlo bez stěžování paní vrátné. Druhý den šla děvčata a já na kobereček k panu řediteli. Zachránila nás moje kamarádka, která se zabývala gymnastikou a pro tuto činnost měl pan ředitel slabost. To bylo naše velké štěstí a vše dobře dopadlo.

Lucie Kuželková a Jana Strašková, VI. A

Koutek pro mlsné jazýčky

Ahoj mlsouni! Velikonoce už jsou pryč a s nimi i oblíbený sladký beránek s cukrovím. Ale nezoufejte. Naš „Mlsný jazýček“ vás v tom nenechá a ani pan učitel Petr Baťa, který vám připravil

recept na tradiční bábovku. Také se můžete dozvědět něco o jeho vztahu k vaření. Tak neváhejte a čtěte !

Umíte vařit ?

No, to musí posoudit jiní, ale nikdo si ještě nestěžoval a všichni přežili, tak asi jo.

Co nebo kdo vás přiměl k tomu, abyste vařil ?

Hlad mě přiměl k tomu, abych vařil, protože když nebylo co jíst, tak jsem musel, a pak i děti z divadelního kroužku, když jsme někam jeli, tak chtěly jíst, takže i pro ně jsme museli čas od času uvařit.

Kde jste se naučil vařit ?

Já jsem se neučil vařit vůbec nikde. Můj styl vaření je takový, že vezmu, co je po ruce, hodím to dohromady a ono z toho něco vzejde a vlastně jediný umění je dobře to nazvat.

Jak často vaříte ?

To záleží na tom, kde jsme. Když jsme doma, tak vaří většinou moje žena a já v podstatě jenom o víkendech nebo když je čas, ale když jedeme někam se školními dětmi, tak vařím skoro vždycky s tím, že s sebou беру nějaké pomocnice, ale na to byste se měli spíš zeptat dětí ze 7.B, tam jsou divadelníci a s těmi jsme byli nedávno na Libkově, tak těch se zeptejte, jak jsme vařili.

Spálil jste už někdy nějaké jídlo?

Jé, kolikrát, ale mně se to vždy nějak podařilo zamaskovat. Na druhou stranu v tomhleto je hrozně úžasná moje babička, která jednou pojala úmysl, že uvaří mléko, ale zapoměla na něj, takže upekla litr mléka a kastrol byl úplně černý, a jak bylo v té místnosti úplně tmavo a smrad, tak ji nenapadlo nic lepšího, než vzít fialkovou voňavku a vystříkala to tam. A to bylo opravdu něco děsivého, to jsem ještě nezažil. A tak si na to od té doby dávám pozor, aby se mi něco nespálilo a já nezažil něco podobného.

Jaké jídlo Vám chutná nejvíce a jaké Vám naopak nechutná ?

Já jím všechno, takže mně chutná skoro všechno, akorát moc nemusím sladké, protože po něm je tak těžko, ale já jím všechno.

Jaké jídlo vaříte nejraději a proč ?

No, to už jsem říkal na začátku, protože já většinou vařím takové to, že vezmu, co je doma. Takže to vařím asi nejčastěji. A proč? Protože mě nebaví dávat dopředu dohromady hromady surovin, které se musí pečlivě nakoupit, tak raději pracuji s tím, co je po ruce.

NÁZORY DIVADELNÍKŮ ZE VII.B NA VAŘENÍ PANA UČITELE BATI:

Martin: Ale jo, je to dobrý, ale neumí moc dobře dělat špagety. Ta příloha k tomu je opravdu příšerná. To je jenom samá zelenina a nedá se to jíst.

Šárka: No, vaří docela dobře, až na pár maličkostí.

Recept na bábovku

Potřeby: 180 g cukru, 4 vejce, vanilkový cukr, 280 g hladké mouky, 250 ml mléka, 150 g másla, rozinky, kokos, kakao, strouhanka

Z bílků, vanilkového cukru a moučkového cukru ušleháme sníh. Smícháme žloutky, mouku a máslo a přidáme mléko a sníh a pak rozinky a kokos. Polovičku těsta nalijeme do bábovkové formy, vymazané rozpuštěným máslem a vysypané strouhankou. Do druhé půlky nasypeme kakao a zamíchané nalijeme do formy. No, a pak už jen strčit do trouby a upéci.

Dobrou chuť vám přeje

Lenka Marhanová z V. A a Michaela Jirovská z VI. A

Nejedno překvapení

Jak náš pejsek zastavil armádu

„V březnu před 13 lety naše dcera dostala od známých krásné roztomilé štěňátko – Matýska. Přestože z něho časem vyrostla silná psí osobnost a měli jsme s ním problémy, jedna zvláštní příhoda na zasmání se nám přihodila na 1. máje 1989, tehdy ještě před sametovou revolucí, kdy se povinně chodilo do průvodu. Tehdy bylo velmi pěkné počasí a my jsme celá rodina byli venku i se psem. Pejsek tehdy ani ne půlroční pobíhal kolem nás a občas odpočíval v košíku pod kočárkem. Z náměstí pochodovala četa vojáků základní služby vracející se na letiště. V tom nejužším místě ulice náš pejsek vyběhl před velitele, přičapl a udělal bobeček. Veliteli nezbylo nic jiného, než zavelet stát. Matýsek udělal potřebu, já sebrala zbytky po něm a pak vojáci pokračovali v útvaru dál. Když si teď vzpomeneme na tuto příhodu, smějeme se, jak celá rota čekala, až se Matýsek vykaká“, povídala nám paní učitelka Helena Draštíková.

A jací jsou američtí kokršpanělé?

Jsou 35 - 38 cm velcí. Většinou váží 10 - 13 kg. Mají dlouhé plandavé uši. Jejich oči jsou kulaté a plné. Jejich ocásek je poměrně krátký. Srst je středně dlouhá, jemná a může být lehce zvlněna. Na hlavě mají srst kratší. Američtí kokršpanělé se vyskytují nejčastěji v zlatavé a černé barvě a jejich kombinacích. Jsou to atraktivní psi přátelské povahy, vlídní k lidem i zvířatům. Dají se snadno vycvičit.

J. Machová, V. Šustrová, VIII.B

NENÍ PROFESE JAKO PROFESE

Zajímalo by vás, jaké radosti a starosti má takový knihkupec? Tak to jste si nalistovali tu správnou stránku, protože tentokrát jsme si smluvili schůzku s panem **JANEM ZAJÍCEM** z knihkupectví **Lyra** a udělali s ním rozhovor. Tak se pohodlně usadte a pusťte se do čtení.

Čím jste chtěl být jako malý?

Odmalička jsem chtěl být farářem a zároveň jsem si myslel, že být hokejistou je povolání, a to jsem chtěl také. Vzniklo to tak, že když jsme chodili jako malí kluci bruslit, náš pan farář tam chodil také. A od té doby se mi to zdálo dobré, i když jsem nebyl věřící, tak se mi tohle povolání moc líbilo.

Jak jste se dostal k povolání knihkupce a jakou školu jste musel vystudovat?

K tomuto povolání jsem se dostal skoro omylem. Když jsem přišel z vojny a chtěl jsem si dálkově dodělat vysokou školu, tak jsem jiné povolání než práci v knihkupectví nesehnal. No a pak už jsem tady zůstal. Vystudovat se musí střední škola, přinejlepším střední knihkupecká škola.

Jak by měl vypadat správný knihkupec?

No, to se dá těžko říct, ale určitě by měl mít trpělivost ve styku s lidmi, to je jedna z nejzákladnějších věcí, protože kdyby to šel dělat někdo pro peníze, neuspěl by. Takže vztah k lidem a zájem o literaturu.

Co Vás na Vaší práci baví a co považujete za nejtěžší?

To, co už jsem řekl, to mě moc baví. Mám rád lidi, knížky. A za nejtěžší považuji špatné podmínky pro činnost.

Jakou knížku jste měl v mládí nejraději?

Já jsem měl rád hodně knížek, ale nejraději asi Robinsona Crusoe a Foglarovky, i když za mého mládí to bylo umění je sehnat a přečíst si je.

Když Vám přijde nové zboží, máte chuť si něco přečíst?

No tak chuť mám, ale čas ne. Většinou si беру něco domů a tam si alespoň přečtu, co vlastně prodáváme.

Kterou knihu byste nám doporučil?

Asi by to byly nějaké novinky. Dal bych vám vybrat ze třech knížek od českých autorů. Jednak by to byl keltský historický román od spisovatelky Bauerové Zlatý kůň, potom historický román z bitvy u Slavkova od Františka Neužila a třetí od spisovatelky Zdeny Frýbové Neděle jako stvořená pro vraždu, je to taková napůl detektivka.

Jak dlouho v práci pobýváte?

Od rána do večera. To znamená od půl osmé ráno do půl sedmé večer, a když je potřeba, tak i déle a někdy i v sobotu nebo v neděli.

Chtěl jste svoje povolání někdy změnit?

Ano, chtěl, už je to dost dávno, chtěl jsem ho změnit, ale ne snad proto, že by mě to nebavilo, ale že byly podmínky, které se nedaly vydržet.

Jaká věková skupina k Vám chodí nejvíce?

Chodí k nám vlastně všechny věkové skupiny, ale nejvíce je to takový střední věk, dá se říct od pětadvaceti až tak do těch padesáti let. Ale jinak k nám chodí hodně mládeže, hlavně studenti sem chodí pro učebnice, a i malé děti.

Čím je vyplněn Váš volný čas? Čtete rád a hodně?

Moc času nemám, ale když mám, tak moc rád čtu, bez toho se nedá žít, a rád chodím do přírody, poslouchám muziku a aktivně muzicíruji.

Kdybyste jel na pustý ostrov a měl si s sebou vzít jednu jedinou knížku, která by to byla a proč?

No těch knížek by bylo moc, ale jelikož mi dovolíte jen jednu jedinou, tak by to byla knížka Všechny krásy světa od Jaroslava Seiferta. Myslím si, že tahle knížka se dá číst pořád a ta by mi na tom ostrově nejvíce pomohla.

Tereza Jarošová a Radka Paulusová, VIII. B

NEJ z redakční rady

Hledáte tu správnou knížku na čtení a ne a ne ji najít? Chtěli byste něco zaručeně dobrého a zajímavého? Dáte na doporučení ostatních? Pokud vás trápí podobný problém, myslím, že řešení máte na dosah. Na dalších řádkách se naše redakční rada rozepsala na téma *Moje nejoblíbenější knížka* a doufám, že každý z vás si zde najde to, co právě hledá. Jsou to některá doporučení od našich nejmladších redaktorů až po nás, deváťáky. Snad vás některá z našich nejoblíbenějších knížek zaujme.

ROMANA SEVERÝNOVÁ, V. A: Knižku *Tajemství ztraceného náhrdelníku* napsala E. Blytonová. Vypráví o pěti dětech, které si o prázdninách zahrají na detektivy. Budou hledat ukradený náhrdelník a jeho zloděje. V patách jim ale bude zlý policista Goon. Tato knížka se mi líbí, protože je velmi dobrodružná a zajímavá.

MICHAELA JIROVSKÁ, VI. A: Mojí nejoblíbenější četbou je *Vrať se, Cilko* od Z. Franckové. Eva bydlí na statku, kde se právě narodilo hříbě, kterému Eva dala jméno Cilka. Eva nastoupila na gymnázium, ve kterém si našla

kamarádku Moniku. Eva je zvyklá vyhrávat každý závod, ale Monika má lepšího koně, než je Cilka. Když se chystaly velké závody, Eva chtěla vyhrát, a tak pro jistotu otráвила koně Moniky. Tvrdý trest ji neminul, tatínek jí vzal Cilku. Kniha se mi líbila, protože je plná napětí a lásky ke koním.

LUCIE KUŽELKOVÁ, VI. A: Knížka *Sejdžo a její bobříci* popisuje život dívky Sejdžo a chlapce Šepiana, jejichž otec našel na výpravě dva malé bobříky, Čikaví a Čikaní. Nepřátelé této rodiny jim vzali jednoho bobříka, kterého uvěznili u řeky. Sejdžo a Šepian se snaží bobříka zachránit. Knížka mě zaujala, protože byla hodně napínavá.

VERONIKA ŠUSTROVÁ, VIII. B: Již několikrát jsem přelouskala alespoň tři díly *Paní Láryfáry*, která je nejoblíbenější babičkou všech dětí. Děti ji mají rády, protože jim umí naslouchat a pochválit je a občas jim i něco dá. V těchto knížkách se poučíte a zasmějete nad tím, jak se léčí nahluchlice, žalobajda, nebo dokonce zápal švindlu a toměnebavína, ale i mnoho dalších dětských nešvarů. Rodiče své děti po léčbě ani nepoznají a skvělou babču si také nemohou vynachválit.

TEREZA JAROŠOVÁ, VIII. B: Mám ráda hodně knížek, ale kdybych si měla vybrat, tak by to asi byla knížka *Zpívající sedmička* od V. Svobodové. Je to o třináctileté Magdě Gajdošové, která se přistěhovala s maminkou do Prahy. V nové třídě nemá žádné kamarády, až do té doby, kdy zaujme svým krásným hlasem jednu spolužačku Veroniku. Veroničin sen je založit soubor a Magda jí pomáhá. Knížka byla pěkná, legrační a líbilo se mi zaměření na Magdin život.

KAMILA EMROVÁ, VIII. B: Jaká je moje nejoblíbenější knížka? Tak to mi věřte, že na takovou otázku se odpovídá velice špatně. Ale ta jediná je asi od J. Foglara *Dobrodružství v Zemi nikoho*. Dva nerozluční kamarádi prožívají spoustu zajímavých a nebezpečných výprav do kraje, kam nikdo nechodí. Společně čelí spoustě nástrah, které vytvořila sama příroda, např. to jsou jámy, propadliny,... Ale jestli chlapci naleznou svůj vytoužený poklad v podobě jeskyně obřích trilobitů, to zjistíte po přečtení této zajímavé a dobrodružné knížky.

JANA MACHOVÁ, VIII. B: Je to už nějaká doba, co jsem se s knížkou J. R.R. Tolkiena – *Hobit aneb cesta tam a zase zpátky* vydala do doby, kdy se hobit Bilbo Pytlík nedobrovolně vydává na dobrodružnou cestu za trpasličím pokladem. Nástrahy a překážky s ním úspěšně zdolává čaroděj Gandalf a skupina trpaslíků. Setkávají se se zlobry, skřety a Bilbo dokonce s prapodivným slizským tvorem Glumem. Největší překážka ale na ně čeká v cíli. Všechny postavy jsou hezky popisovány, což se mi moc líbilo. Zaujalo mě také to, že i když se mohlo zprvu zdát, že je to knížka pohádková, je plná dobrodružství.

LENKA STILLEROVÁ, IX. B: Mojí oblíbenou knížkou se stalo *Království stínů* od B. Erskine. Clare Roylandové se v meditacích zjevuje hraběnka Isobel, která žila na Clařině zřícenině Duncairnu před několika sty lety. Přináší jí poselství,

které má zachránit ji i její dítě před bohatstvím chtivým manželem. Příběh se prolíná s přítomností a minulostí a nenechá čtenáře ani na okamžik odtrhnout od knížky.

KATKA SOUDKOVÁ, IX. B: Ke knížce T. Gulbrandsena – *Věčně zpívají lesy* patří ještě dva díly. Tento třídílný román vypráví o životě v dalekém Norsku, kdesi v Björndalských lázech v dobách, kdy si lidé vážili nejen svých milovaných, ale i přírody. A především hlavní hrdina – Dag Björdalen respektuje a ctí zákony přírody – zákony života. Dag se musí vyrovnávat s mnohými ranami života. Postupně ho opouštějí jeho blízcí, nastaly kruté časy ohledně zemědělství a on sám stále hledá smysl života. Knižka mě hned po pár stránkách oslovila, protože je to příběh o lásce klesům a k bližním, je to příběh o vítězstvích a mnohých prohrách a člověk se musí zastavit a zapřemýšlet. Román obsahuje opravdu vše, od pravé lásky, rodinného štěstí, hledání smyslu života až po krutou nenávist a dny plné hořkého smutku.

Katka Soudková, IX. B

Kniha a její splněné přání

To nebyla ledajaká knížka. Byla plná pohádek. Každý večer se z ní četlo a usínalo se při jejích vyprávěních. Knižka na to byla pyšná. Jak ale děti rostly, nechtěly o pohádkách ani slyšet. Knižka začala stárnout. Jednou, když děti vyklízely knihovničku, knížku s pohádkami vyhodily. Při tom jí potrhaly stránky. Byla nešťastná. Zavřely ji do skříně. Jak plakala, začala se jí rozmazávat písmenka. Když se skříň otevřela, každý, kdo v ní byl, toužil, aby právě jeho nebo ji vyndali a znovu začali používat. Knižka už přestávala doufat. Jednou mělo štěstí autíčko na ovládání, jindy zase mrkací panna. Jednou ráno se skříň otevřela a ruce sáhly na knížku. Uložily ji tam, kde vždy sedávala. Tam byl její domov a její místočko. A to vše díky tomu, že se narodilo miminko. Už nikdy knížka s pohádkami nebyla jinde než ve vitríně a v rukou maminky nebo jiných členů rodiny. Znovu díky ní usínaly děti a domýšlely si pohádky až do konce a těšily se na další večer.

Jana Strašková, VI. A

Třetáci o knížkách a knihovně

Naši mladší spolužáci ze III. B dostali pro někoho těžký a pro někoho zase lehoučký úkol. A že paní učitelka Eva Martincová si umí vybírat úkoly. Tentokrát třetáci měli vymýšlet básničku se slovy, která se jim vybaví pod slovy knížka a knihovna. A jak to dopadlo? No, to si už přečtete sami.

KNIHOVNA

Knihovničko maličká,
knížčky máš v poličkách.
Dvakrát si tě obejdu,
než si knížku vyberu.
Jsou tam pěkné pohádky,
jak princové bojují pro lásky.
Já čtu knihy rád,
ale teď se mi chce spát.

Lukáš Kratochvíl, III. B

KNÍŽKA

Knížko, knížko, pojď sem,
ať si mohu číst svůj sen.
Vždyť se mi zdá každý den,
že vysvobodím pět princezen.
Každá z nich mi děkuje,
já jsem šťastím bez sebe.

Martin Pokorný, III. B

KNIHOVNIČKA

V knihovničce plno knížek mám,
ráda si v nich čítávám.
Dozvím se i o princeznách,
někdy taky o hyenách.

Kamarádce půjčím knížku,
ta ji přečte za chvíličku.
Pak ji rychle pošle zpátky.
Já ji vrátím do pohádky.

Elška Tichá, III. B

KNIHA

V naší knížce je princezna,
krásná, hezká, líbezná.
Když si o ní přečtu,
všelicos se dočtu.
Přečtu si tam o bále,
kde ztratila korále.
Přečtu si tam o princí,
který přišel o minci.
Přečtu si tam o pejskovi,
kalhotky má ocelový.
Víc už se tam nedozvím,
protože už všechno vím.

Alžběta Šmídková, III. B

JAK SE STAVÍ KNIHOVNA

Na knihovně přes ulici
pracují tam dnes dělníci.
Stavějí ji velmi krásně,
můžu o tom skládat básně.
A teď už ji dostavili,
radost nám tím nadělili.
„Knihovna“ tam napsali,
na zeď to pak přibíli.
V knížkách z téhle knihovničky,
můžou si číst i dětičky.
Ale taky dospělí,
ti, co si čtou v posteli.
Nevím, co už říci mám,
řekla jsem vám vše, co znám.

Alžběta Šmídková, III. B

SOUTĚŽ - KDO JE TO?

Milí čtenáři,

protože se vám naše minulá soutěž zalíbila, připravili jsme pro vás další. Minule vyhrála **Kačka Hudečková ze IV. A**, které gratulujeme. Vy, co jste nevyhráli, nezoufejte. Nyní máte novou šanci a byla by škoda ji nevyužít. Pozorně si přečtěte hádanky osobností a pak už jen zapněte hlavičky. Jestli něco nebudete vědět, zkuste zajít na radu k rodičům. Kdo ví, třeba se nyní usměje štěstí právě na vás.

Pravidla: Vystříhnutý soutěžní kupón pečlivě vyplňte a vhod'te do konce května do schránky Školní vrby.

1

Život této mladé dámy začal dne 31. 8. roku 1971 v Pardubicích. Ve čtyřech letech se ale s rodiči přestěhovala do Ústí nad Labem. Začala studovat Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. Tuto školu kvůli práci nedokončila. Často pracuje v cizině. Musí hlavně dbát na svůj vzhled. Je vdaná za Dána a má malého syna. Založila nadaci pomáhající dětem.

2

Narodil se 27. července 1962 v Praze na Vinohradech. Později studoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy, stejně jako první osobnost. Na rozdíl od ní ji dokončil. Právnickině se ale nikdy nevěnoval. Od svých osmi let hraje na kytaru a hudba se mu stala osudnou. Do roku 1991 zpíval s hudební skupinou Žentour. Poté se dal na sólovou dráhu. Zahrál si hlavní roli v úspěšném českém muzikálu, který je z jeho tvorby. Získal 1 stříbro a 4 bronzy v anketě Zlatý slavík.

3

Krásu světa spatřila tato žena poprvé před 45 lety. Má o 12 let staršího muže, který hraje na nejjeden hudební nástroj. Mají syna a dceru. Tato žena přišla nedávno o své miminko, když při návštěvě Německa upadla na zledovatělém chodníku. Byla na tom psychicky velmi špatně a zrušila všechna vystoupení. Je totiž zpívající herečka. Má klub a časopis pro děti, který nese její jméno. Můžeme ji často vidět v pohádkách. Je také označována za královnu dětských srdcí.

4

Tento mladý muž se proslavil ve světě atletiky a na jeho krku už se blýskala nejedna medaile. Bydlet v jiné zemi, byl by atletickou superhvězdou. U nás zatím žije ve stínu jednoho atleta, přitom jeho výsledky na

SOUTĚŽ – KDO JE TO?

Jméno a příjmení žáka

.....

třída:

JEDNÁ SE O

1.

2.

3.

4.

mezinárodním poli by mu mohl leckdo závidět. Jako spousta dalších známých lidí má spojitost s Pardubicemi. Ze sportovců také není jediný, který navštěvoval pardubické gymnázium.

V. Šustrová a J. Machová, VIII. B

KŘÍŽOVKA

Učíte se anglicky nebo německy? Pokud ano, máme tu pro vás žhavou novinku - anglicko-německou křížovku. Do řádku vždy doplníte překlad slovíčka a vyjde vám tajenka. Na prvních pět šťastných luštitelů, kteří hodí znění tajenky do Školní vrby, čeká sladká odměna.

Bank

Menschen

Sprache

Computer

Zimmer

Freund

Herbst

Fisch

Kino

Wohnung

desk

people

language

computer

room

friend

autumn

fish

cinema

flat

Tereza Jarošová, Veronika Šustrová, VIII. B

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

✓ **redakční rada:** V. Šustrová, J. Machová, T. Jarošová, M. Jirovská, R. Paulusová, A. Tichá, K. Emrová, J. Strašková, M. Šípková, L. Marhanová, R. Severýnová, K. Soudková, L. Stillerová

✓ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 0455/62 06 07, e-mail: broz@zsmalika.cz

✓ **www.zsmalika.cz**